

ЧЕ ЖИВОТЪТЪ, който е вложенъ въ насъ, **ИЗИСКВА** едно по-високо изявление. Дѣтето въ първо врѣме започва да казва на майка си: мамо, искамъ да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много врѣме, то става недоволно отъ училището. Ние трѣбва да се учимъ! Учимъ се, но дойдемъ до едно положение, че се възгордяваме. Защо е така? Казвамъ; знание, което не е истински прѣдадено, възгордява — паметарство го наричамъ азъ, то не може разумно да се използва. На единъ американецъ умира дѣдо му и му оставя едно наследство отъ 36,000,000 лв. злато. Този американецъ въ това врѣме билъ нѣкъдѣ на западъ, училъ се. Въ Америка, обаче, той билъ нѣщо като нашитѣ воловари, та, като придобилъ туй богатство, не знаелъ какъ да го използва давалъ гуляи натукъ — натамъ. ялъ, пилъ, изхарчилъ всичкото богатство, и слѣдъ шесть мѣсеца казалъ: не ми трѣбватъ пари. Качва се той на коня си и си отива въ село. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ съ пари? По нѣкой пѣтъ хората на земята не мязатъ ли на такъвъ човѣкъ, който изхарчва живота си? Казватъ: е, да си поживѣемъ малко, ние сме млади. И стариятъ дава угощение, и младиятъ дава угощение. Послѣ, като осиромашеятъ казватъ: остарѣхме вече, въ насъ останаха само стари кости, ще се мре. И такъвъ човѣкъ мисли, че е уменъ. Казвамъ: да, остарѣхте, защото изхарчихте богатството си. Азъ съмъ срѣщалъ въ България нѣкои стари, които казватъ: ехъ, синко, 100—годишенъ съмъ вече, много ми е патила главата. Да знаешъ само! Казвамъ: дѣдо я ми кажи нѣщо, какво си научилъ отъ живота? И той започва нищо, синко,